

پیام شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فداییان (اقلیت) به هواداران و فعالان سازمان در داخل کشور

رفقای هوادار و فعالین سازمان،

با گرم‌ترین دروهای کمونیستی به شما رفقای که در یکی از تاریک‌ترین دوران تاریخ ایران، به‌رغم سرکوب و خفقان حاکم از سوی رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی، همچنان به پیکار بی‌امان خود علیه خصم طبقاتی کارگران ادامه می‌دهید و جهت تحقق اهداف سوسیالیستی طبقه کارگر از هیچ کوششی حتماً نثار جان خود دریغ ندارید.

رفقا،

نگاهی به زندگی توده‌های کارگر و زحمتکش نشان می‌دهد، آنان با چنان فقر و فلاکت، استبداد، بی‌حقوقی، محرومیت از آزادی و سرکوبی مواجه‌اند که کمتر نمونه‌ای در جهان سرمایه‌داری با آن برابری می‌کند. فقر و فلاکتی که روزبه‌روز تعمیق گشته و گسترش یافته است تا به امروز که اکثریت مردم زیر خط فقر گذران عمر می‌کنند. در حال حاضر، دشمن طبقاتی کارگران در سایه رژیم حامی‌اش، چندان عرصه را بر کارگران تنگ کرده و ابعاد استثمار را به حدی رسانده‌است که حتماً از پرداخت همان دستمزد ناچیزی که طبق قوانین رژیم به کارگران تعلق می‌گیرد، هم سر باز می‌زند. در نتیجه، شکاف طبقاتی بین اقلیت غارت‌گر و اکثریت کارگر و زحمتکش جامعه چندان ژرف گشته است که در تاریخ ایران بی‌سابقه است. رشد ناهنجاری‌های گوناگون همچون کودکان کار، اعتیاد، تن‌فروشی، کارتن‌خوابی، تخریب بی‌رویه محیط زیست و ده‌ها نابسامانی دیگر در ابعاد بحران‌زا، ثمره‌ی نظامی است که در ایران در گندیده‌ترین و ارتجاعی‌ترین شکل حاکمیت سیاسی به حیات خود ادامه می‌دهد، یعنی رژیم ارتجاعی دینی جمهوری اسلامی.

به باد اتحاد و پیکار کارگران علیه نظم موجو

در حالی که اکثریت مردم در وخیم‌ترین وضعیت معیشتی به سر می‌برند، جمهوری اسلامی دسترنج و ثروت توده‌های کارگر و زحمتکش را از یک سو، صرف تأمین مخارج و گسترش دستگاه‌های امنیتی - نظامی سرکوب‌گر و ارگان‌های تحمیق دینی می‌کند و از سوی دیگر جهت پیشبرد سیاست‌های هژمونی‌طلبانه خود در منطقه بر آتش جنگ‌های فرقه‌ای می‌دمد.

در چنین وضعیتی در سایه فساد مزمن و سیستماتیک، سران رژیم با دزدی‌های میلیاردی و حقوق‌های میلیونی در ناز و نعمت به سر می‌برند و با هم بر سر بهره‌ی بیش‌تر از این خوان یغما در رقابت‌اند.

شکست‌های پی در پی در عرصه اقتصادی و سیاسی و اجتماعی، ناکامی در پیشبرد سیاست‌های خارجی پان‌اسلامیستی، تشدید اختلاف باندهای رژیم، و ناتوانی در حل معضلات دامن‌گیرش، امروزه رژیم را واداشته به تنها حربه‌ی بازدارنده‌ی خود یعنی قوه‌ی قهر و سرکوب و اختناق و تشدید روزمره‌ی آن متوسل گردد. زیرا تشدید این تضادها و بحران‌ها، گسترش و تعمیق ناراضی‌ها، اعتراضات و اعتصابات کارگران و زحمتکش‌ان را به همراه داشته است.

رفقا،

روزی نیست که در گوشه و کنار ایران با اعتراض و اعتصابی روبرو نباشیم. اعتراض توده‌های مردم علیه فقر، بیکاری، گرسنگی، تبعیض، بی‌حقوقی، نبود آزادی، تخریب محیط زیست، پخش پارازیت، آلودگی هوا،

نابسامانی برق و آب، فساد ریشه‌دار و ده‌ها نابسامانی دیگر شاهدهی بر این مدعاست. از آن مهم‌تر، گسترش اعتصابات و اعتراضات کارگری‌ست که به امری روزانه بدل گشته‌اند. این اعتراضات و اعتصابات از یک ویژگی برجسته برخوردارند: افزایش تعدد و ارتقا و رشد کیفی.

امروزه، پاره‌ای از اعتراضات مردمی و اعتصابات کارگری توأم با طرح شعارهای سیاسی گشته‌اند. این نشانی‌ست از نارضایتی عمیق و رسوایی همه‌جانبه رژیم و سردمدارانش نزد توده‌های مردم.

رفقای هوادار و فعالان سازمان!

با توجه به رشد روحیه اعتراضی و خصلت سیاسی مبارزات، می‌توان انتظار داشت جامعه ایران عرصه نبردهای حاد سیاسی گردد. سرنوشت این نبرد به طبقه کارگر وابسته است. زیرا این تنها طبقه‌ای‌ست که در صورت کسب آگاهی و تشکل و کسب هژمونی در نبردهای پیش‌رو به تمامی نابسامانی‌های نظم سرمایه‌دارانه کنونی پایان دهد و برای توده‌های مردم رفاه و آزادی به ارمغان آورد.

چنین چشم‌اندازی، وظایف کمونیست‌ها و پیشروان کارگری را ده‌چندان می‌کند. برای انجام این وظایف باید از همین امروز تدارک دید. در این مرحله، اصلی‌ترین و مهم‌ترین عرصه فعالیت متشکل ساختن کارگران است. ما باید تمام تلاش خود را برای ایجاد هسته‌های سرخ کارگری به کار بندیم. ایجاد و توسعه کمیته‌های مخفی کارگری از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. زیرا این کمیته‌های مخفی متشکل از پیشروان و فعالان کارگری‌ست که از این پتانسیل برخوردارند که در شرایط اعتلای سیاسی به کمیته‌های اعتصاب و شوراهای کارگری بدل گردند.

گرچه در پاره‌ای از اعتصابات کارگری گذشته شاهدیم که مبارزات کارگران، در برخی موارد، از سطح مبارزات منفرد در یک کارخانه یا مؤسسه خدماتی فراتر رفته و به سطح مبارزه فراکارخانه‌ای و رشته‌ای فرا روییده است، اما برای ارتقای باز هم بیش‌تر این مبارزات، به سطح عالی‌تری از آگاهی و سازمان‌یافتگی نیاز است. تلاش برای نیل به این هدف از وظایف مهم کمونیست‌ها و پیشروان کارگری‌ست.

رفقا!

فراموش نکنیم هسته‌های سرخ و کمیته‌های کارخانه در این مرحله باید با رعایت تمام جوانب امنیتی و به شکل مخفی تشکیل شوند، اما هدف از تشکل مخفیانه این هسته‌ها و کمیته‌ها، پنهان داشتن هویت فعالین از دید ارگان‌های امنیتی و سرکوب و جاسوسان رژیم است. لیکن همه به خوبی می‌دانیم که هیچ مبارزه‌ای را نمی‌توان مخفیانه پیش برد. پس، ضروری است در تمام مبارزات جاری، خواه مبارزات کارگری، خواه اعتراضات توده‌ای، نقشی فعال و مداخله‌گرانه ایفا کنیم و در صورت امکان از سازماندهندگان این مبارزات باشیم. و با استفاده از شیوه‌ها و ابزار گوناگون شعارها و مواضع سازمان را به میان کارگران ببریم.

گذشته از آن، باید تمام توان خود را به کار بریم تا هر چه بیش‌تر و گسترده‌تر، هسته‌های سرخ را ایجاد کنیم؛ در میان دوستان و آشنایان، در محله‌ها در محل‌های کار، در میان دانشجویان، در میان بیکاران، در میان زنان و...

رفقا، هوشیار باشیم که در مرحله کنونی، این هسته‌ها نباید از جمع‌های کوچک فراتر روند. مسلم است که در شرایط لازم، این هسته‌های کوچک‌اند که به هم می‌پیوندند و از قدرت تأثیرگذاری بیشتری برخوردار می‌گردند. اما تا آن زمان، این هسته‌ها باید علاوه بر مداخله‌ی فعال در مبارزات کارگری و مردمی، به آموزش و ارتقای سطح ایدئولوژیک - سیاسی خود بپردازند. برای به انجام رساندن وظایف باید از تمام وسایل ارتباطی ممکن، با رعایت تمامی جوانب امنیتی، بهره‌گیریم. به ویژه امروزه با اشاعه‌ی استفاده

تکنولوژی مدرن، رسانه‌های اجتماعی از دیگر ابزارهایی‌اند که می‌توانند با رعایت احتیاط در خدمت گسترش دامنه فعالیت به کار گرفته شوند.

رفقا!

ما شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فداییان (اقلیت) بار دیگر دست شما رفقای عزیز را رفیقانه به گرمی می‌فشاریم و تلاش و پیکار شما را ارج می‌نهمیم.

پیروز باد رزم مشترک‌مان!

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی – برقرار باد حکومت شورایی

زنده باد آزادی – زنده باد سوسیالیسم

شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فداییان (اقلیت)

شهریور ماه ۱۳۹۶